

KAREN KINGSBURY

Un licăr de speranță

A doua carte din seria *Jocul îngerilor*

Traducere din limba engleză de

Cristiana Toma

 ACT și Politon

2021

Chasing Sunsets: A Novel
Copyright © 2015 by Karen Kingsbury
Originally published by Howard Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc.

© 2021 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Editura ACT și Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
Tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro

Traducător: **Cristiana Toma**
Redactor: **Bianca Stănescu**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Coperta: **Marian Iordache**
Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KINGSBURY, KAREN

Un licăr de speranță / Karen Kingsbury; trad.: Cristiana-Maria Toma. -

București: ACT și Politon, 2021

ISBN 978-606-913-794-9

I. Toma, Cristiana-Maria (trad.)

821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vrei să o transmiți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

1

DIS DE DIMINEAȚĂ, soarele de ianuarie împodobea apele Oceanului Pacific cu mii de diamante strălucitoare, în timp ce Mary Catherine își aruncă sandalele din picioare și alergă spre apă.

— O să înghețăm. Chiar și în costumele noastre de neopren.

Sami Dawson, cea mai bună prietenă și colega de cameră a lui Mary Catherine, o urma îndeaproape, râzând pe seama planului absurd pe care și-l făcuseră.

— Stăm doar câteva minute, spuse Mary Catherine.

Își strânsese părul lung, cu reflexe aurii-roșcate, într-o coadă care-i flutura la fiecare pas. Râdea și ea, dar mai mult pentru că adora să-și înceapă sâmbetele astfel.

— Odată ce vom intra în apă, n-o să mai simțim nimic.

Până să ajungă în larg, și-au ținut plăcile de surfing în mână, apoi au sărit în valurile înspumate. Cât ai zice pește, au ajuns într-o zonă în care apa le trecea de umeri, departe de țărm, gata să se bucure de valuri.

Mary Catherine își scutură apa din păr și spuse cu răsuflarea tăiată:

— Vezi? Nu e chiar așa de rău!

— Da, sigur, cum zici tu, spuse Sami, tremurând.

Apoi, îi făcu un semn spre valul care se apropia de ele.

— Haide, să ne mișcăm.

Au prins primul val, lăsându-se purtate până la mal. Picăturile reci de apă sărată pe care le simțeau pe față, curenții puternici de sub picioarele lor. Pe Mary Catherine o încântau toate acestea. O făceau să se simtă vie, completă și în comuniune cu Dumnezeu. O ajutau să nu se mai gândească la veștile pe care le primise cu o săptămână în urmă.

Aflase că inima ei nu va mai rezista mult.

La un moment dat, în decursul acelei zile, avea să-i spună lui Sami, să-i povestească despre toate lucrurile pe care le ținuse pentru ea. Dar, atunci, voia doar să se bucure de acele clipe. Își adusese aminte de cuvintele mamei ei, care, cu câțiva ani în urmă, îi spusese că viața unui om nu se măsoară în zile, ci în momentele frumoase și luminoase care i-au colorat existența.

Mary Catherine a înotat până aproape de Sami. Prietena ei avea ochii mari de mirare.

— Cred că am văzut un delfin, spuse ea, arătând cu degetul peste valurile ce le înconjurau. Cam la patru metri de aici.

Mary Catherine se uită spre larg.

— Sper că nu a fost un rechin.

— Ce? ți-pă Sami. Nu spune asta!

— Glumesc, o asigură Mary Catherine, râzând. Sunt mai mulți. I-am văzut și eu. Fără doar și poate, delfini.

Un alt val veni spre ele și, din nou, se lăsară purtate până la mal. Apoi, își luară plăcile și se așezară pe nisipul ud ca să-și tragă sufletul. Sami își scutură părul închis la culoare și lung până la umeri.

— Mulțumesc că m-ai convins să fac asta. Nu-mi este frig deloc.

— Vremea este perfectă, spuse Mary Catherine, ridicându-se și îndreptându-se din nou spre apă. Hai. Să mai intrăm de câteva ori.

Își croiră din nou drum prin valurile înspumate, ajungând într-o zonă liniștită, unde așteptară. Sami își șterse picăturile de apă de pe față.

— Abia aștept să mergem diseară. Chiar cred că Marcus pune ceva la cale în privința acestui centru de tineret.

— Și eu. Mă bucur că noi o să ajungem mai devreme.

Ca de fiecare dată când cineva menționa numele lui Marcus, Mary Catherine se lăsă pradă unui sentiment care-i pornea din inimă, răspândindu-se apoi de-a lungul brațelor și în sus, spre ceafă. Își ura această reacție. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să se îndrăgostească de Marcus Dillinger.

— Încă e împreună cu nepoata antrenorului său?

— Da. Săptămâna viitoare o să ieșim la o întâlnire în patru cu ei, spuse Sami, strâmbând din nas. Nu cred că se potrivesc.

Apoi, ridicând din umeri:

— Pur și simplu nu-i văd împreună.

Cu tot ce avea pe cap, boala ei și numeroasele evenimente caritabile în care era implicată, Mary Catherine chiar nu avea timp să se gândească la un jucător de baseball

profesionist. Nu ar fi putut fi niciodată genul de bărbat de care să se îndrăgostească.

Mai prinseră câteva valuri, apoi Mary Catherine făcu un semn spre mal.

— Hai să ne uscăm.

— Bună idee. Mai am niște rufe de spălat până ne întâlnim cu ceilalți.

Aveau prosoapele lăsate la câțiva metri de mal și, după câteva minute, se îmbrăcară și se așezară pe nisip, cu fața la ocean. Mary Catherine lăsă razele soarelui să-i mângâie chipul. Cum era posibil să fie ceva în neregulă cu inima ei? Se simțea prea bine ca să fie bolnavă.

Nu le deranja liniștea. Încă de pe vremea când se mutaseră împreună, avuseseră o prietenie în care hohotele de râs și momentele de tăcere ofereau aceeași satisfacție. Ea și Sami erau foarte diferite. Mary Catherine întrerupsese tăcerea:

— Te-ai distrat aseară cu Tyler?

— Da, răspunse Sami cu un zâmbet care-i lumină fața mai mult decât ar fi putut-o face razele dimineții. Nu-mi vine să cred cât de bine decurg lucrurile între noi. Cred că o să-mi ceară oficial să fiu iubita lui.

Mary Catherine sări în picioare.

— Serios?

Și începu să danseze în jurul prietenei sale, ridicându-și pumnii în semn de victorie.

— Da! Da! Da!

Apoi, se așeză la loc pe nisip cu aceeași rapiditate.

— De ce Dumnezeuului îi ia atât de mult?

— Păi... spuse Sami, ridicând sfioasă din umeri. Vina este mai mult a mea. Știi doar, ți-am povestit.

De astă dată, râsul îi trădă emoțiile.

— Am avut nevoie de timp.

— Haide, spuse Mary Catherine lăsându-se pe spate cu un rânjel pe față. Ești îndrăgostită de el de când erai în liceu.

— Dar eram logodită cu Arnie, protestă Sami mai mult de dragul discuției.

Și, în câteva clipe, pufni în râs, așa cum se întâmpla adesea când cele două fete erau împreună.

— Bine, bine, ai dreptate. Nu mai am nevoie de prea mult timp.

— O, nu are importanță, spuse Mary Catherine aplecându-se și încrucișându-și picioarele. Oare cât va mai trece până te va cere în căsătorie?

— Pe bune? Întrebă Sami șocată. Hai să nu grăbim lucrurile!

— Nu va mai dura mult, spuse Mary Catherine ridicând din sprâncene. Să nu zici că nu ți-am spus.

— Nu ești în toate mințile.

— Dar în cazul ăsta, am dreptate.

Apoi Mary Catherine tăcu, lăsând briza oceanului să marcheze momentul în toată însemnătatea lui.

— A fost frumos? La întâlnire?

— Da. Am mers la Disneyland, dar știai deja asta.

Părea mult mai fericită decât înainte, pe vremea când era cu Arnie.

— După ce s-a întunecat, m-a dus pe podul din fața castelului Frumoasei Adormite.

Sami stătea turcește, cu fața spre Mary Catherine.

— Mi-a spus că nu a încetat nicio secundă să mă iubească, să se gândească la mine. În ciuda tuturor greșelilor pe care le-a comis în trecut.

— Ce drăguț.

În zâmbetul lui Sami se ascundea o satisfacție pe care n-o văzuse de la început, de când Tyler se întorsese în Los Angeles.

— Mi-a spus că are un singur regret. Unul care încă îl bântuie.

Făcu o pauză și, preț de câteva clipe, își ridică privirea spre soare, înainte să se uite din nou în ochii lui Mary Catherine.

— Că m-a părăsit.

Povestea o înduioșă pe Mary Catherine. Nici că se putea bucura mai tare pentru prietena ei și pentru dragostea pe care o găsisese.

— Vreau să fiu domnișoară de onoare, spuse ea în timp ce-și ridică mâinile în semn de capitulare, tachinând-o pe Sami. Atât am avut de zis.

— Dar serios acum... s-ar putea să ai dreptate.

Din nou, fericirea i se citea în glas.

— Îl iubesc atât de mult. Pe noul Tyler, care și-a învățat lecția și care are o credință din ce în ce mai puternică cu fiecare zi... Nici nu îndrăzneam să visez că vom primi o a doua șansă.

— Eu da, spuse Mary Catherine, privind-și prietena cu subînțeleles. Îți amintești?

— Așa este, răspunse Sami râzând și încă nevenindu-i să creadă. Când am plecat în Florida, în interes de serviciu,

mi-ai spus că nu mă puteam întoarce acasă fără să petrec câteva ore cu el.

— Să spunem doar că sunt o prietenă foarte bună, spuse Mary Catherine cu un zâmbet ștrengar.

— Clar te califici pentru statutul de domnișoară de onoare.

Soarele era sus pe cer și temperatura în creștere. Mary Catherine lăsa din nou liniștea să le înconjoare. Căuta un context pentru momentul în care avea să-i spună lui Sami adevărul despre starea ei de sănătate. Singurul subiect despre care nu vorbiseră niciodată. Se uită pe telefon să vadă cât era ceasul. Aproape 11. Trebuiau să ajungă la proaspăt renovatul centru pentru tineret până în ora 15.00, pentru a pune la punct ultimele detalii înainte de marea deschidere.

În cele din urmă, Mary Catherine se răsuci pe prosop, întorcându-se cu fața la Sami.

— Te-ai întrebat de ce, în ultimul timp, mi-am schimbat regimul alimentar? De ce nu mai mănânc pizza congelată?

— Vorbești despre faptul că ai renunțat la zahăr, gluten și cereale? o întrebă Sami schițând un zâmbet natural, urmat de niște chicoteli. Pentru că ești o persoană extraordinară căreia îi place să se simtă în stare să urce munți și să sară cu parașuta? o întrebă la fel de amuzată. Cred că de asta. Sunt convinsă că eu nu aș putea mânca niciodată atât de sănătos.

Mary Catherine detesta ceea ce urma să spună. Voia ca toată lumea să creadă în continuare că-și schimbase regimul alimentar doar pentru pofta ei imensă de viață. Ezită câteva clipe.

În cele din urmă, lui Sami îi pieri zâmbetul de pe față.

— Nu-i ăsta motivul?

— Nu.

Mary Catherine continuă să zâmbească, însă în ochii ei se putea citi tristețea.

— Am diabet de tip 2.

— Ce? Întrebă Sami, sprijinindu-și coatele pe genunchi și aplecându-se spre ea. De când? Cum se face că nu mi-ai spus niciodată?

— Abia ce am aflat luna trecută, iar noul regim mă ajută să țin lucrurile sub control, spuse Mary Catherine, apoi își plecă ușor capul, sperând că prietena ei o va înțelege. Îți dai seama că nu-mi place să mă gândesc prea mult la asta. În plus, datorită noii alimentații, nici nu am nevoie de pastile sau de insulină. Tot ce fac este să verific nivelul glicemiei în fiecare dimineață. Deocamdată, totul este sub control.

Înainte să răspundă, Sami avu o mică ezitare.

— Bine, în regulă. Pentru o clipă chiar m-ai speriat.

— Mai e ceva. Diabetul este ereditar.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Așa cum sunt și bolile congenitale de inimă. Unchiul meu a murit înainte să împlinească 30 de ani din cauza unei astfel de afecțiuni. Mama nu a avut niciodată nimic, dar gena a ajuns la mine.

Din nou, Sami părea complet derutată. Se holba la Mary Catherine.

— Vrei să spui că... e ceva în neregulă cu inima ta?

Mary Catherine trase aer adânc în piept.

— M-am născut cu o coarctăție de aortă* și cu o valvă aortică bicuspidă. Am fost operată când aveam doar câteva săptămâni și, de atunci, merg anual la un control de rutină, îi explică forțându-se să zâmbească. Nu e mare lucru.

— Trebuia să începi cu asta.

Sami părea că nu știa dacă se putea relaxa sau dacă mai avea vești de aflat.

— Deci... ești bine? Adică, pe termen lung.

— Nu chiar.

Mary Catherine nu mai vorbise despre asta cu nimeni, nici măcar cu părinții ei.

— Săptămâna trecută am fost la control. Inima mea și-a mărit diametrul – ceea ce nu e bine. Iar valvele mi se deteriorează. Voi avea nevoie de un transplant la un moment dat, anul viitor.

Sami își trase genunchii la piept și-și sprijini capul peț de câteva secunde. Când își ridică din nou privirea, i se citea în ochi frica.

— Ce înseamnă asta?

— Transplantul de valvă nu este o operație chiar atât de grea. Nu se moare din asta – deși pentru mine va fi mai complicat, din mai multe motive.

Mary Catherine privi cerul; soarele californian inunda dimineța.

— Inima mărită este adevărata problemă. Chiar și cu transplant, e foarte posibil să nu mai am de trăit mai mult de 10 ani. Poate chiar mai puțin.

---

* Afecțiune congenitală care presupune îngustarea unei porțiuni a aortei. (n. trad.)

Sami se albi la față și tot ce putu să facă a fost să se holbeze la ea, ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor.

— Este... îngrozitor.

— Ești singura căreia i-am spus, îi spuse Mary Catherine, apropiindu-se de ea și strângând-o ușor de mână. Ești prietena mea cea mai bună, Sami. M-am tot gândit cum să-ți spun.

Sami își sprijini din nou capul pe genunchi. Când își ridică la loc privirea, Mary Catherine îi văzu lacrimi în ochi.

— Trebuie să se poată face ceva. Părinții tăi te pot duce la cei mai buni medici, nu?

— Da, așa este. Dar... în situația mea, nu se mai poate face nimic. Există medicamente care pot încetini procesul. Dar doar atât.

— Nu-mi vine să cred.

Sami și-a ridicat privea la cer. Rămase așa preț de un minut, apoi își lăsa brațele să-i cadă pe lângă corp. Se întoar-se cu fața la Mary Catherine. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraz.

— Trebuie să ceri o a doua opinie.

— Am făcut și asta, i-a răspuns privind-o în ochi. Uite, motivul pentru care m-am decis să-ți spun a fost ca să te poți ruga pentru mine. Dumnezeu poate înfăptui orice minune – chiar și când vine vorba de așa ceva.

Încă o dată, încercă să-și alunge tristețea din glas.

— Acesta este motivul pentru care iubesc viața atât de mult. Și pentru care îți spun mereu că nu trăim decât o dată. Pentru că timpul meu este mai scurt decât al celorlalți.

Sami își șterse lacrimile cu vârful degetelor.

— Nu e corect.